

İMAM HÜSEYİN(A.S)DAN NAKLEDİLEN HADİSLER

<"xml encoding="UTF-8?">

İMAM HÜSEYİN(A.S)DAN NAKLEDİLEN HADİSLER

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

İmam Hüseyin (a.s)'dan Hikmet, Züht, Nasihat, Takva, İyiliği Emretme ve Kötülükten Nehyetme
Hakkında Nakledilen Hadisler

İYİLİĞİ EMRETME VE KÖTÜLÜKTEN NEHYETME(1)

Ey insanlar! Allah'ın kendi velilerine öğüt vermek için Yahudi alimleri hakkında yaptığı kınamadan öğüt alın. Allah-u Teâla (Yahudi alimlerini kınayarak şöyle) buyuruyor: "Niçin onların din alimleri, onları (Yahudileri) günah olan sözleri söylemekten (ve haram yemekten) men etmediler."(2)

Yine Allah-u Teâla buyuruyor ki: "İsrailoğullarından kâfir olanlara Davud'un diliyle de lanet edilmişti, Meryem oğlu İsa'nın diliyle de. Bu da isyan ettiklerinden ve aşırı gittiklerindendi. İşledikleri kötülükten, birbirlerini men etmezlerdi. Gerçekten de yaptıkları iş, ne de kötüydü."(3)

Allah'ın onları kınaması, onların, aralarında bulunan zalimlerin yaptıkları kötü işleri görüp, onlar vasıtasıyla elde ettikleri dünya mal ve makamına olan bağlılıkları ve maruz kalmaktan korktukları baskı yüzünden onları alıkoymamaları içindir. Halbuki Allah-u Teâla: "İnsanlardan korkmayın, Ben'den korkun." diye buyur-maktadır.(4)

Yine buyurmaktadır ki: "Erkek ve kadın mü'minler, birbirlerinin (gözetleyen ve koruyan) dostlarıdır, iyiliği emrederler ve kötülüklerden de alıkoymaya çalışırlar.

(Namaz kılarlar, zekât verirler, Allah'a ve Peygamberine itaat ederler.)(5)

Görüldüğü gibi Allah-u Teâla (mü'minlerin sıfatını saydığında) emr-i bil maruf ve nehy-i anil münkerle başlayıp ilk olarak onu farz kılıyor. Çünkü biliyor ki eğer bu farize hakkıyla yerine

getirilip uygulanırsa,

(artık) bütün farizeler ister kolay olsun, ister zor yerine getirilip uygulanır. Çünkü iyiliği emredip kötülükten alıkoymak; zulme uğrayanların haklarının alınmasını, zalimlere muhalefeti, Beyt'ül-malın ve ganimetlerin (adaletle) dağıtılmasını, zekâtın gereken yerlerden alınıp gerektiği şekilde sarf edilmesini sağla-makla, İslam'a yapılan (amelî) bir davettir.

Sonra siz, ey ilimle meşhur olup hayırla anılan, nasihatle tanınıp Allah'ın vesilesiyle halkın gönüllerinde heybetli görünen topluluk! (Bilin ki) şerefli insanlar sizden çekinir, zayıflar size saygı gösterir, kendi düzeyinizde olan ve iyilikte bulunmadığınız kimseler sizi kendi-lerine tercih ederler.

(İnsanların) ihtiyaçları karşılanmadığı zaman sizin arabuluculuğunuzla karşılanır. Yolda giderken padişahların heybeti ve büyüklerin de izzetiyle yürürsünüz. Acaba bunların hepsi sizden beklenen ilahî vazifenizi yapmanız (hakkı hakim kılmanız) için değil midir? Ama siz vazifenizin çoğunu yapmıyorsunuz, kusur ediyorsunuz.

İmamlar'ın hakkını küçümsüyor, zayıfların hakkını çiğniyorsunuz. Fakat kendiniz için sandığınız hakka gelince onu talep ediyorsunuz. Siz Allah yolunda ne bir mal harcadınız; ne de O'nun için, yarattığı nefsi herhangi bir tehlikeye attınız ve ne de O'nun rızası için bir kabileye (topluluğa) düşman oldunuz. (Bununla birlikte) Allah'ın cennetine girmeyi, peygamberleriyle komşu olmayı ve azabından da kurtulmayı arzu ediyorsunuz.

Ey (amelsiz olarak) Allah'tan hayır bekleyenler; sizlerin O'nun azap ve intikamına duçar olmanızdan korkarım. Çünkü sizler, Allah'ın size ikramı sayesinde makam ve üstünlük kazanmış ve O'nun ismiyle kulları arasında hürmet görmektesiniz. Oysa Allah'a itaat etmekle tanınan kimselere hürmetiniz yoktur.

Kendi gözlerinizle Allah'ın ahitlerinin bozulduğunu görmeniz sizleri tedirgin etmiyor. Oysa ki babalarınızın bazı ahitlerinin (söz ve vasiyetlerinin) çiğnenmesinden tedirgin oluyorsunuz. Peygamber sallâllâhu aleyhi ve alih'in ahitleri küçümsenmekte; kör, dilsiz ve kötürüm kimseler şehirlerde sığınaksız

ve bakıcısız kalmış, acıyanları bile yoktur; sizler de ne makamınızdan yararlanıp onların

hakkında bir iş yapıyorsunuz ve ne de (sığınaksız insanlara) bir iş yapan kimselere yardımcı oluyorsunuz. Zalimlere dalkavukluk ve yaltaklık yaparak güvence elde etmeye çalışıyorsunuz.

Bütün bunları Yüce Allah size yasaklamıştır; oysa sizler bundan gaflet ediyorsunuz.

Eğer şuurunuz olsaydı, anlardınız ki insanların içerisinde en büyük musibete uğrayan, ulemanın hakiki makamından uzak düşmüş bulunan sizlersiniz. Çünkü işleri yürütmek ve hükümleri uygulamak, Allah'ın helal ve haramına emin olan ulemanın elinde olmalıdır. Oysa bu mevki sizin elinizden alınmıştır. Bu mevki sadece açık deliller geldikten sonra hakta tefrikaya düşmeniz ve sünnette ihtilaf etmeniz yüzünden elinizden çıktı.

Eğer eziyetlere sabredip Allah için zorluklara katlanacak olsaydınız, ilahî işler sizden çıkar ve size dönerdi. Ama siz mevkiinizi zalimlere bırakarak ilahî meseleleri onlara teslim ettiniz. Onlar da şüphe üzerine hareket edip nefsanî arzularına uyuyorlar. Zalimleri bu işe musallat kılan, siz alimlerin ölümden kaçmanız ve sizden ayrılacak hayata gönül bağlamanızdır. Sizler güçsüz halkı onlara teslim ettiniz.

Onlardan bazıları ezik köleler durumuna düşmüş, bazıları da geçimini sağlayamayan yenik mustaz'âflar haline gelmiştir. Onlar (zalimler) eşrarla (kötülerle) birlikte Allah'a karşı gelmeye yeltenerek, memlekette istedikleri şekilde faydalanıyorlar; heva ve heveslerine uyup her kötülüğe başvuruyorlar.

Her şehirde belagatlı hatipleri vardır. Memleketin her tarafı onlara boyun eğmiş durumdadır; her tarafta egemenliklerini kurmuş, halk da onların köleleri durumuna gelmiş ve kendilerini savunacak bir güçleri kalmamıştır. Halka egemen olanlar gaddar, isyankâr ve zayıflara karşı acımasızca davranan zalimlerdir.

Ya da Allah'a ve kıyamete inancı olmayan, emrine uyulan yetki sahipleridir. Hayret! Nasıl hayrete düşmeyeyim ki, İslam toprakları sahtekâr ve zalim zekât toplayıcılarının ve mü'minlere karşı şefkatsiz ve insafsız olan hain hükümdarların otoritesi altındadır. Münakaşa ettiğimiz hususta, bizimle sizlerin arasında hüküm verecek olan, yalnız Allah'tır. İhtilafa düştüğümüz konularda da bizleri yargılayacak olan O'dur.

Allah'ım, sen biliyorsun ki bizim tarafımızdan gerçekleşen (kıyam), saltanat için yarış ve değersiz dünya mallarından bir şeye ulaşmak için değildir. Senin dininin nişanelerini

(öğretilerini) göstermek, beldelerinde işleri düzeltip rayına oturtmak, mazlum kullarına emniyet ve güvence kazandırmak ve İslam'ın farzlarına,

Resulullah'ın sünnet ve hükümlerine amel olunması içindir. Sizler de bize yardım etmeyip hakkımızda insaflı olmazsanız, zalimler sizlere egemen olur ve Peygamber'inizin nurunu söndürmeye çalışırlar.

Allah bize yeterlidir. O'na tevekkül etmişiz, O'na yönelmişiz ve dönüşümüz de O'nadır.
ÖĞÜT

Ben size Allah'ın takvasına sarılmaya tavsiye ediyor, azabından korkutuyor ve nişanelerini gözünüzün önüne koyuyorum. Gelmesi sevilmeyen ve tadı kötü olan korkunç ve dehşetli ölüm gününün gelip çatmasına az kalmıştır. (O ölüm ki,) ruhunuzdan asılıp sizi amel etmekten tamamen koparır.

Öyleyse yaşadığınız sürece onun ansızın gelecek belalarına hedefmişsiniz gibi, sıhhatinizi ganimet bilin, amel etmeye koşun. O (ölüm), sizi yerin üzerinden alıp içine bırakır, (yerin) üstünden düşürüp aşağısına salar. Ülfet ve ber-aberlikten koparıp vahşet ve yalnızlığa atar; rahatlık ve aydınlığından yerin karanlığına ve darlığına götürür. Orası öyle bir yerdir ki ne dostlar orada ziyaret edilir, ne hastaların yanına gidilir ve ne de yardım dileyenin yardımına koşulur.

Allah o günün korkunç ve dehşetli anlarında bize ve sizlere yardımcı olsun, bizi ve sizi o günün azabından kurtarsın ve geniş mükâfatından başışta bulunsun.

Ey Allah'ın kulları! Eğer son menzil ve nihai maksat bu (ölüm ve kabir menzili) olsaydı, yine de amel ehli olan bir insanın, bütün fikirlerini ona ayırması, dünyasını unutması ve bu zorluklardan kurtulmak uğruna elinden geldiği kadar çaba göstermesi yeterdi. Oysa ki (bu ilk menzildir,) bundan sonra kişi yaptığı işlerin rehinesi ve hesabının tutsağıdır. Ne onu azaptan kurtaracak bir yardımcısı olur ve ne de onu savunacak bir destekçisi bulunur.

"Artık o gün önceden iman etmeyen veya imanı var iken hayır bir amel yapmayanın imanı fayda vermez. Onlara de ki, siz bekleyin biz de bekliyoruz."(6)

(Ey insanlar!) Allah'tan sakınmayı size vasiyet ediyorum. Zira Allah takvalı kimseyi, hoşlanmadığı durumdan kurtarıp hoşlandığı bir duruma götürmeyi ve ummadığı yerden rızkını vermeyi uhdesine almış ve garanti etmiştir. Öyleyse sakın kulların yaptıkları günahlardan dolayı onlara acıyan ve kendi günahının cezasından emin olan kimselerden olma. Zira Allah'ı aldatarak cennet kazanılmaz ve O'nun nimet ve sevabına; O'nun izniyle gerçekleşen itaatten başka bir yolla erişilmez.

KÛFE'YE DOĞRU HAREKET EDİP KÛFE HALKININ VEFASIZLIĞINI GÖRDÜĞÜNDE ONLARA YAZDIĞI MEKTUP(7)

Allah'a hamd, Peygamber'e salat ve selamdan sonra: Ey cemaât, kahrolup kederden kurtulmayasınız. Bizi yardımınıza çağırduğınızda biz koşarak size yardım etmeye geldik; sizse elimizdeki kılıcı kendi aleyhimize çektiniz; ortak düşmanımızı yakmak için tutuşturduğumuz ateşi bize karşı alevlendirdiniz. Dostlarınızın aleyhine ittifak edip, düşmanlarınıza destek oldunuz. Halbuki onlar ne aranızda bir adalet yaymışlardır, ne onların geleceğine bir ümidiniz vardır ve ne de bizde bir bid'at ve hata görülmüştür.

Yazıklar olsun size! Kılıç kınında iken, kalp rahat ve karar kesinleşmemişken bizi kendi halimize bırakmadınız; çekirge seli gibi süratle (bize) geldiniz ve kelebekler gibi uçuşup kaçtınız. Ey ümmetin tağutları, hiziplerden ayrı düşenler, Kur'ân'ı atanlar, şeytanın tükürükleri, sözleri tahrif edenler, sünnetleri söndürenler,

zinayı nesebe karıştıranlar, ve Kur'ân'la alay edip onu parçalayanlar! Yazıklar olsun size! Allah'a andolsun ki bu vefasızlık, sizin herkesçe bilinen tavrınızdır; damarlarınıza işlemiştir bu. Kökleriniz bundan kuvvet almıştır. Sizler, sahibinin boğazında kalan, ama gasıba tatlı bir lokma olan en kötü meyvesiniz. Allah'ın lâneti, antlaşma kesinleştikten sonra, Allah'ı kefil kılmakla birlikte onu bozanların üzerine olsun.

Bilin ki, zinazade oğlu zinazade (Ziyad oğlu Ubeydullah) bizi iki şeyden birini seçmeye mecbur bırakmıştır: Din veya zillet. Zilletse bizden uzaktır. Ne Allah, ne Resulü, ne mü'minler, ne bizi yetiştiren pâk etekler ve ne de izzetli ölümü alçak kimselere itaate tercih eden onurlu kimseler bunu bizden kabul etmezler.

Ben düşmanın yırtıcılığına ve sayısının çokluğuna ve yardımcının yardımını kesmesine rağmen,

bu az sayıdaki ailemle onlara doğru yürüyeceğim. Bilin ki, (bu kavim benden sonra) ancak süvarinin bineğe bindiği bir süre miktarınca eğlenip durur ve daha sonra savaşın değirmeni onların aleyhine dönüp boyunları dara çekilir.

İşte bu, babamın aleyhi's-selâm bana ilettiği bir vasiyettir. Kararınızı alın ve bana mühlet vermeden planınızı uygulayın.

"Rabbim ve Rabbiniz olan Allah'a tevekkül etmişim. Bütün canlı varlıklar, O'nun kudreti altındadır. Gerçekten Rabbimin yolu doğru ve muhkem yoldur." (Hud/56)

RUM PADİŞAHININ SORULARINA VERDİĞİ CEVAP

Rum padişahı tarafından gönderilen elçi, İmam Hüseyin aleyhi's-selâm'dan: "Samanyolu ve anne rahminde kalmadan Allah'ın yarattığı yedi şey nedir?" diye sorduğunda İmam aleyhi's-selâm güldü. Elçi: "Neden güldünüz" dedi. İmam aleyhi's-selâm şöyle buyurdu: "Çünkü sen ilmin nihayeti açısından denizin ortasındaki çerçöpe benzeyen şeyler hakkında bana soru sordun. Samanyolu Allah'ın kavsidir. Anne rahminde yaratılmayan yedi şey ise: Onların ilki Adem, sonra Havva'dır, sonra da (Allah tarafından gönderilen) karga, İbrahim aleyhi's-selâm'ın koçu, (Salih aleyhi's-selâm'ın mucizesi olan) Allah'ın devesi, Hazret-i Musa aleyhi's-selâm'ın asâsı ve Hazret-i İsa ibn-i Meryem aleyhi's-selâm'ın yarattığı kuş."

Daha sonra elçi kulların rızkı hakkında soru sordu ve İmam aleyhi's-selâm şöyle buyurdu: "Kulların rızkı dördüncü göktedir. Allah-u Teâla o rızkı istediği miktarda az veya çok olarak gönderir." Yine elçi "Mü'minlerin ruhları nerede toplanıyor?" diye sorunca İmam şöyle buyurdu: "Cuma geceleri Beyt-ül Makdisin büyük taşı altında toplanırlar.

Çünkü o, Allah'ın en aşağıdaki ârşıdır; Allah-u Teâla yeri oradan genişletip yaymış, ona doğru dönecek ve oradan göğü yaratmaya yönelmiştir. Kâfirlerin ruhları ise bu dünyada Yemen diyarının arkasında bulunan "Hadremut" çölünde toplanır. Sonra Allah-u Teâla bir ateş doğudan, bir ateş de batıdan gönderir; bunların arasında iki rüzgar vardır;

bütün insanları Beyt-ül Makdis'te olan bu taşın yanına toplar. Sonra onlar, bu taşın sağ tarafında hapsedilirler. Cennet takvalılar için yaklaştırılır. Cehennem ise yerlerin sınırında o taşın sol tarafındadır. "Felak" (cehennem'in korkunç yerlerinden birisinin ismi) ve "Siccin" de oradadır; bütün insanlar o taşın yanından dağılacaktır. Cennete girecek olan o taşın kenarından cennete

girecek, ve cehenneme girecek olan da yine o taşın kenarından cehenneme girecektir."

CİHADIN KISIMLARI

İmam'a: "Cihad sünnet mi, yoksa farz mı?" diye sorulunca şöyle buyurdular: "Cihad dört kısımdır; bunlardan ikisi farzdır, biri ancak farzla birlikte yapılan sünnettir, (diğer) biri de sünnettir. Farz olan cihadlardan biri insanın kendisini gûnahtan koruması için nefsi ile ci-had etmesidir. İşte bu cihad, cihadların en büyüğüdür. Biri de yakınınızdaki kâfirlerle ci-had etmektir ki, bu da farzdır.

Farzla birlikte yapılan sünnet cihad ise şöyledir: Düşmana karşı cihad etmek bütün ümmete farzdır. Zira cihadı terkederlerse, onlara azap gelir; (elbette) bu azap sadece millete gelir, (imama değil). İşte bu cihad imama sünnettir. (Yani, imama yalnız başına farz olmaz; halkın imamın yanında yer almasıyla farz olur.) Bunun haddi de imamın ümmetle beraber düşmana saldırıp onlara karşı cihad etmesidir.

Sünnet olan cihad ise, kişinin bir sünneti (genel bir âdeti) ayakta tutmak, uygulamak ve ihya etmek için çalışmasıdır. Bu yolda çalışmak ve çaba sarfetmek en faziletli amellerdendir. Çünkü bu (güzel olan) bir sünneti diriltmektir. Nitekim Resulullah sal-la'llâhu aleyhi ve alih buyurmuştur ki: "Kim güzel bir sünnet (âdet ve gelenek) bırakırsa, kıyamet gününe kadar o sünnetle amel edenlerin sevabı kadar ona sevap yazılır, ve amel edenlerin sevabından da bir şey eksilmeden."

TEVHİD

Ey insanlar! Allah'ı kendilerine benzeten "Marikinden" (dinden çıkmış olan insanlardan) kaçının. Bunların sözleri, Kitap ehlinde kâfir olanların sözlerine benziyor. Hayır, Allah'ın eşi ve benzeri yoktur. O duyan ve görendir; gözler O'nu görmez, fakat O gözleri görür. O latif ve habirdir (her şeyden haberdardır).

Vahdaniyeti ve azameti kendisine mahsus kılmıştır. Bütün varlıklara meşiiyeti, iradeyi, kudreti ve ilmi O vermiştir. Hiçbir işte O'na karşı çıkacak bir muhalif, O'na denk olacak bir eş, O'na muhalefet edecek bir zıd, O'na benzeyecek bir adaş ve O'na intibak edecek bir benzer yoktur. Olaylar O'nu halden hale çevirmez; haller O'na cari olmaz;

vücudunda hadiseler baş göstermez; hiçbir methodici O'nun azametinin künhüne varmaz ve ceberutu hiçbir kalbe yerleşmez. Çünkü eşyada O'nun hiçbir benzeri yoktur. Akıl gücüyle düşünen bilginler de düşünceleriyle O'nun zatını idrak edemezler; hayır, sadece kalben tasdik ve gaybe imanla onu anlayabilirler. Çünkü O, yaratılanların hiçbir sıfatı ve niteliği ile vasıflandırılmaz. O tek ve ihtiyaçsızdır. O düşüncelerde tasavvur edilen her şeyden farklıdır. (Düşünceyle) ulaşılabilen şey Rabb olamaz. (Düşüncenin varabile-ceği şey ilah olmaz.) Hava ve havanın ötesinde bulunan bir şey de mâbud olamaz.

O her şeyde mevcuttur; ama onlarla sınırlanan ve onlarda gizlenen bir varlık gibi değil. Bütün şeylerden de ayrıdır; ama onlardan gayıp (habersiz ve uzak) olanın ayrılığı gibi değil, çünkü zıddı veya eşi olan (bir şey) kadir sayılmaz. Kadimliği zamanla olmadığı gibi, önü de belli bir yöne doğru değildir. Gözlerden gizli olduğu gibi, akıllardan da gizlidir. Yeryüzündekilerden gizli olduğu gibi göktekilerden de gizlidir.

Yakınlığı değerli kılması ve uzaklığı ise küçümsemesidir. Ne mekân O'nu sınırlar ne de zaman; eğer'le de şartlanmaz. Yüceliği, yükseğe çıkmakla olmadığı gibi, gelmesi de yer değiştirmekle değildir. Yoku var eder; varı da yok. Bu iki sıfat hiçbir zaman O'ndan başkasında bulunmaz. Düşünce yalnız varlığına varır,

O'na iman edebilir; ama vasfından acizdir. Sıfatlar O'nunla sıfat kazanır, O sıfatlarla sıfat kazanmaz. Tarifler O'nunla tarif edilir, O tariflerle tarif edilmez. İşte O, öyle bir Allah'tır ki onun ismini taşıyan biri yoktur, münezzehtir; hiçbir şey O'nun gibi değildir; duyan ve görendir.

KISA SÖZLERİ

1- Kerbela'ya doğru hareket ettiklerinde şöyle buyurdular:Doğrusu bu dünya değişip tanınmaz olmuş ve bütün iyiliklerine sırt çevirmiş; kabın dibindeki azıcık kalıntı sudan ve havası ağır olan otlaktaki gibi alçak yaşantıdan başka bir şey kalmamıştır.

Hakka amel edilmediğini ve batıldan da kaçınılmadığını görmüyor musunuz? Böyle bir durumda mü'minin ölümü arzulaması haktır. Ben ölümü saadet, zalimlerle yaşamayı ise alçaklık biliyorum.

İnsanlar dünya kullarıdır; din ise onların dillerine bir yalaktır; dinin sayesinde geçimlerini

sağladıkları müddetçe onu koruyup gözetirler; (ama) zorluklarla imtihan edildiklerinde dindarlar azalır.(8)

2- Yanında başkasının gıybetini eden bir adama şöyle buyurdu: "Ey adam! Gıybet etmekten sakın. Çünkü gıybet, cehennem köpeklerinin katığıdır."

3- Bir adam İmam'ın nezdinde: "Liyâkatli olmayan birine ihsan yapıldığında zayi olur." dediğinde İmam aleyhi's-selâm şöyle buyurdu: "Hayır! Öyle değildir; ihsan hem iyilere ve hem de kötülere yağan yağmura benzer."

4- Allah, gücünü aldığı kimseden itaat istemediği gibi, teklif yükünü de ondan kaldırır.

5- Bazıları Allah'tan bir şey umarak ibadet ederler; bu tacirlerin ibadetidir. Bazıları da korkarak ibadet ederler; bu da kölelerin ibadetidir. Bazıları ise Allah'a şükür olarak ibadet ederler; bu da hür insanların ibadetidir; işte en faziletli ibadet budur.

6- Bir adam İmam aleyhi's-selâm'a selam vermeden: "Nasılsınız? Allah âfiyet versin." dediğinde şöyle buyurdu: "Evvel selam, sonra kelim. Allah sana da âfiyet versin." Daha sonra buyurdular ki: "Selam vermedikçe hiçbir kimseye konuşma müsaadesi vermeyin."

7- Allah'ın, kendi kulunu istidracı (gafil avlaması), ona bol nimet verip şükretmekte başarısız kılmasıdır. (Fırsatı elinden kaçıncaya kadar nimetle meşgul olup velininimeti hatırlamamasıdır.)

8- Abdullah ibn-i Zübeyr,(9) Abdullah ibn-i Abbas'ı Yemen'e sürgün ettiğinde, İmam aleyhi's-selâm ona şöyle bir mektup yazdı: "Allah'a hamd, Peygamber'e salat ve selamdan sonra: Zübeyr oğlunun, seni Tâif'e sürgün etme haberi bana ulaştı; Allah bu vesileyle ismini yüceltip günahını affetti. Şüphesiz salih insanlar,

bela ve zorluklara duçar olurlar. Eğer Allah sadece iyi işlerle seni mükâfatlandırsaydı, sevabın az olurdu. Allah-u Teâla, musibet vakti sabır, nimet vakti ise şükretmeyi bize ve size mukadder eylesin ve kıskanç olan düşmanı ebedi olarak (musibete uğradığımızdan dolayı) sevindirmesin.

9- Bir adam gelip İmam aleyhi's-selâm'dan yardım istediğinde İmam şöyle buyurdu: Ağır bir borcu, gücü aşan yüklü bir tazminatı ödemek ve aşağılayıcı fakirlik dışında ağız açmak doğru değildir. O adam: "Bunlardan biri için gelmişim" dediğinde, İmam aleyhi's-selâm kendisine yüz

dinar verilmesini emretti.

10- İmam aleyhi's-selâm oğlu Seccad aleyhi's-selâm'a şöyle buyurdu: "Ey oğlum! Allah'tan başka yardımcısı olmayan kimseye zulmetmekten sakın."

11- Adamın biri: "Rabbinin nimetini ise durmadan an."(10) ayetinin anlamının ne olduğunu sorduğunda İmam aleyhi's-selâm şöyle buyurdular: "Allah-u Teâla, din hususunda ona (Peygamber'e) bağıшта bulunduğ u nimetleri sürekli anmasını emretmiştir."

12- Ensardan birisi İmam aleyhi's-selâm'a ihtiyacını karşılaması için ricada bulunmak istediğinde, İmam şöyle buyurdu: "Ey ensari kardeş, yüzünün suyunu dökme, isteğini bir kâğıda yaz, ben Allah'ın izniyle seni sevindirecek bir şey yaparım." Ensari şöyle yazdı: "Ya Eba Abdillah, filan adamın benden beş yüz dinar alacağı vardır, beni sıkıştırıyor; durumum düzelinceye kadar bana mühlet vermesi hakkında onunla konuş."

İmam aleyhi's-selâm mektubu okuyup evine girdi ve içerisinde bin dinar olan bir kese getirip şöyle buyurdu: "(Bu) beş yüz dinarla borcunu öde, geri kalan beş yüz dinarla da geçimini sağla.

Bu üç kimsenin dışında hiç kimseye ağız açma: Dindar, yiğit ve soylu. Çünkü dindar kendi dinini koruması için ihtiyacını karşılar. Yiğit de (seni ümitsiz etmeyi) kendi yiğitliğine sığdırmaz, utanır.

Soylu ise ihtiyacın için yüzünün suyunu dökmeye mecbur kaldığını bildiğinden, haysiyetini korumak için seni eli boş geri çevirmez."

13- Kardeşler dört kısımdır: 1- Sena ve kendine yararı olan. 2- Sena yararı olan. 3- Senin zararına olan. 4- Ne sana ve ne de kendine yararı olan. "Bunlardan maksat nedir?" diye sorulduğunda; İmam aleyhi's-selâm şöyle buyurdu: Senin ve kendi yararına olan kardeş, davranışıyla kardeşliğin sürekli olmasını isteyip yok olmasını istemeyen kardeşdir.

Böyle bir kardeşlik hem senin, hem de onun yararınadır. Çünkü kardeşlik devam ederse, her ikisinin hayatı tatlı olur, bozulduğu takdirde de kökten batıl olur (her ikisi zarar görür). Senin yararına olan kardeş de kendisini tamahkârlıktan uzaklaştırıp sırf kardeşlik için sana ilgi gösteren ve dünyevi hiçbir yarar ve çıkar gözetmeyen kardeşdir.

İşte bu kardeş tüm vücuduyla senin yararınadır. Senin zararına olan kardeş de felaket ve

sıkıntıya düşmeni bekleyen, sırlarını açan, kabileler arasında adına yalan uyduran ve kıskançlar gibi de yüzüne bakan kardeştir. Yegane Al-lah'ın lâneti bu kardeşin üzerine olsun. Sana ve kendine yararı olmayan kardeş de Al-lah'ın, vücudunu ahmaklıkla doldurduğu ve rahmetinden uzaklaştırdığı kimsedir. (Böyle bir adamın) kendisini sana tercih ettiğini ve senin yanında olan şeye cimrilikle göz diktiğini görürsün.

14- Kabul görmenin belirtilerinden biri akıllılarla birlikte oturmaktır. Kâfirden gayrisiyle çekişmek cahillik alametlerinden biridir. Alimin nişanelerinden biri de kendi sözünü eleştirmesi ve muhtelif görüşlerin hakikatinden haberdar olmasıdır.

15- Mü'min, Allah'ı kendisine sığınak, sözünü ise ayna edinir; bazen mü'minlerin, bazen de gaddarların sıfatına bakar; onların sıfatlarından incelikler elde eder, kendisini iyice tanır, üstün zekâsıyla yakın makamına ulaşır ve nefsini temizlemekte de güçlü olur.

16- Özür dilenecek hareketten sakın. Zira mü'min ne suç işler ve ne de özür diler, ama münafık her gün suç işleyip özür diler.

17- Selamın yetmiş hasenesi (sevabı) vardır; altmış dokuzu selam verene, biri ise selamın cevabını alan kimseyedir.

18- Gerçek cimri, selam vermekte cimrilik yapan kimsedir.

19- Allah'a isyan ederek bir şeye ulaşmak isteyen kimse umduğundan uzaklaşarak, korktuğu şeye yaklaşmaktadır.

(1)- Emr-i bil maruf ve nehy-i anil münker hakkında Hazret-i Hüseyin aleyhi's-selâm'dan nakledilen bu hutbe Hazret-i Ali aleyhi's-selâm'dan da nakledilmiştir.

(2)- Maide/63.

(3)- Maide/78-79.

(4)- Maide/44.

(5)- Tevbe/71.

(6)- En'am/158.

(7)- Hz. Hüseyin'in kıyamını anlatan mekatil kitaplarında bu mektup, Hazret-i Hüseyin aleyhi's-selâm'ın âşura gününde Kufe halkına hitaben buyurduğu bir hutbe olarak nakledilmiştir.

(8)- İmam aleyhi's-selâm bu kısa konuşmayı Kerbela'ya giderken yapmıştır.

(9)- Abdullah ibn-i Zübeyr hicri 65'de, yani Kerbela vakiasından 5 yıl sonra Mekke'de hilafete ulaştı. Binaenaleyh bu mektubun, İmam Hüseyin aleyhi's-selâm'dan olması mümkün değildir.

Bu mektubun, Hz. Seccad aleyhi's-selâm'dan olması daha muhtemeldir. Abdullah ibn-i Abbas'ın, hadisin metninde zikredildiği gibi ve tarih kitaplarının da naklettiğine göre, sürgün edildiği yer "Tâif"dir; Yemen'le hiçbir ilişkisi yoktur.

.(10)- Duha/11